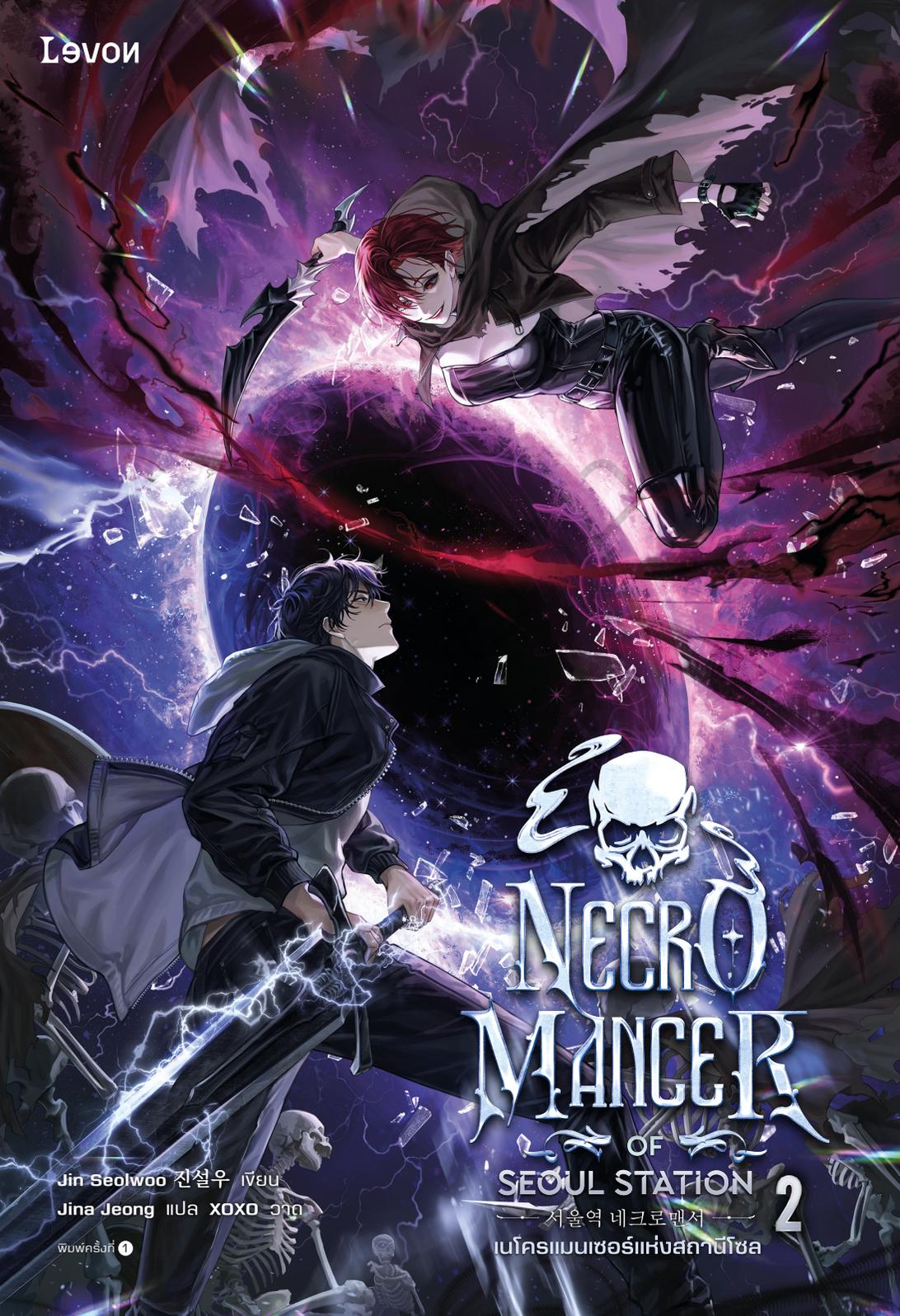

Novel

NECRO
MANCER
OF
SEOUL STATION

서울역 네크로맨서 2
เน็คโรแมนเซอร์แห่งสถานีเซอูล

Jin Seolwoo 진설우 陣雪우
Jina Jeong 鄭在雅 XOXO 趙雅

พบครั้งที่ 1

Levon

Necromancer of Seoul Station

เนโครแมนเซอร์แห่งสถานีโซล

서울역 네크로맨서

2

Jin Seolwoo 진설우

เขียน

Jina Jeong

แปล

XOXO

วาด

การกระทำของเขาคือกฎของอาร์ตัส ตาต่อตา ฟันต่อฟัน

จะให้ใครมาดูถูกดูแคลนไม่ได้เด็ดขาด

- Jin Seolwoo

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

เนโครแมนเซอร์แห่งสถานีโซล 2

서울역 네크로맨서

Levon

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชันส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks LEVON Publishing

서울역 네크로맨서

NECROMANCER OF SEOUL STATION,

Copyright © JIN SEOLWOO, 2024

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by RS MEDIA, Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2024 by arrangement with RS MEDIA through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดจะนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7119-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชันส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกตุ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิตถกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมมติ

บรรณาธิการ อัคริมา สุชาติ • บรรณาธิการภาษาเกาหลี ชนากานต์ ฆานรัตน์โอฬาร

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม ศิริพร เสนายอด

คอมพิวเตอร์ มั่นสนันท์ • พิสูจน์อักษร วรรณวี, ชวัญ เปรมิกา

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ

ฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ ชลิตา ขำเสียงหวาน

คำนำสำนักพิมพ์

หากเนื้อหาในเล่มแรกอุจินได้โชว์พลังสุดเท่แล้ว ในเล่มที่ 2 นี้ขอรับประกันว่าบู๊กันมันหยดยิ่งกว่าเดิม ชื่อเสียงของอุจินในฐานะผู้ปลุกพลังแรงก์ AA หลังพิชิตดันเจี้ยนระดับ 6 ดาวโด่งดังไปทั่วเกาหลีเหนือ - ใต้ แม้แต่ระดับผู้นำประเทศก็ยังอยากผูกมิตรด้วย ในเมื่อมีคนอยากผูกมิตรก็ย่อมมีคนที่ตั้งตนเป็นศัตรูกับเขา ทว่าอุจินสนใจเพียงการพิชิตดันเจี้ยนและอัปเลเวลเท่านั้น การรุกรานของทราเน็ตใกล้เข้ามาแล้ว จะมั่วรอช้าไม่ได้เด็ดขาด!

ขณะที่อุจินยังวนเข้าดันเจี้ยนอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ทั่วโลกก็ต้องตกตะลึงกับนักบุญหญิงที่ปรากฏตัวขึ้นพร้อมพลังรักษาที่ยิ่งกว่าปาฏิหาริย์ ช่างบังเอิญเหลือเกินที่เธอเป็นคนคุ้นหน้าคุ้นตาของเขาพอดี ในเมื่อไม่รู้สาเหตุที่ ‘เมอร์ดี’ ปรากฏตัวขึ้นที่โลกใบนี้ อุจินจึงคิดจะไปสอบถามเธออย่างเป็นทางการ (?) แต่ใครจะคิดว่าการไปเยือนสหรัฐอเมริกาครั้งนี้จะมีแต่เรื่องที่ไม่ถึง!

สิ่งที่รออุจินอยู่คืออะไรกันแน่ มาร่วมลุ้นและเอาใจช่วยไปด้วยกันเถอะ

Levon

Trigger Warning

Death [การตาย]

Violence [การใช้ความรุนแรง]

Murder [การฆ่าคน]

Blood [เลือด]

26

ดับเจี้ยนเบรก

จิวอว เดินไปตามทางพลางกดหมวกลง ริมฝีปากผุดรอยยิ้มขึ้นโดยไม่รู้ตัว
“ประหลาดชะมัดเลย”

อยู่ๆ ก็สวมหน้ากากไปเด็ดกันเนี่ยนะ

นานแค่นั้นแล้วนะที่ไม่ได้ออกไปเที่ยวเล่นโดยไม่ต้องสนใจอะไร
แบบนี้...กระทั่งตอนนี้ก็ยังตื่นเต้นจนหัวใจเต้นตึกตักอยู่เลย

ท่าทางที่ดูเหมือนไม่สนใจแต่ก็คอยเอาใจใส่ของเขาทำให้เธอใจเต้นแรง
อย่างน่าประหลาด

ตั้ง

[ห้ามสระผมหนึ่งวัน เตี้ยวยาทายหมด นอนไปเลย]

“อุ๊บ อะไรรึเนี่ย”

นี่เขากลายเป็นช่างเสริมสวยไปแล้วหรือไง

ตอนที่ผู้คนแห่แหนกันมาเพราะพลังที่ถูกจุดขึ้นอย่างไม่มีปีมีขลุ่ย
เขาก็ทายอะไรสักอย่างบนศีรษะของเธอ แล้วบอกว่ามันเป็นของขวัญ

ตอนแรกเธอรู้สึกร้อนวนอย่างกับทายาน้ำบรรเทาปวด แต่ตอนนี้
กลับรู้สึกเหมือนสมองปลอดโปร่งด้วยความเย็นสดชื่นแทนเสียแล้ว

จิวอนยิ้มพลางตอบกลับข้อความ

[ค่าๆ วันนี้ขอบคุณนะคะ สนุกมากเลยคะ คุณช่างเสริมสวยก็รีบ
กลับไปนอนนะคะ]

“ฮ่าๆ”

เนื่องจากแยกย้ายกันเร็ว ตอนที่จิวอนกลับมาถึงหอพักจึงเป็นจังหวะเดียวกับที่นายองและฮเยจินเตรียมจะไปทำงานกะกลางคืนพอดี

“อ้าว พวกเธอจะไปทำงานกันแล้วหรือ”

“...”

ฮเยจินและนายองเตรียมตัวเสร็จก็พากันออกจากหอพักโดยไม่แม้แต่จะตอบคำถามของจิวอนด้วยซ้ำ เมื่อเห็นท่าทางที่จิตใจเมินเฉยของสองคนนั้นแล้ว จิวอนก็ได้แต่ไหวไหล่

“เฮ้อ”

เธอเคยชินกับการถูกเมินเสียแล้วละ จิวอนถอนหายใจออกมาเอือกใหญ่ ก่อนจะเตรียมตัวเข้านอน เมื่อออกมาจากห้องน้ำหลังล้างหน้าล้างตาเรียบร้อย สายตาจิวอนก็เห็นกล่องไก่ทอดที่วางกองอยู่บนโต๊ะกินข้าว

“ปล่อยพวกน้องๆ เขาไปเถอะน้องไก่กันให้สะใจ...”

“หึ”

ทันทีที่คำพูดนั้นผุดขึ้นมาในหัว ใบหน้าพวกน้องๆ ที่เพิ่งออกไปกันเมื่อครู่นี้ก็ผุดขึ้นตามมา เธอนึกสงสัยว่าออร์กกับก๊อบลินหน้าตาเป็นอย่างไร เมื่อลองหาในอินเทอร์เน็ตดูก็พบว่าคล้ายจริง ๆ นั่นแหละ

จิวอนตบแก้มตัวเองแปะๆ เพราะมุมปากที่เผลอยกขึ้นโดยไม่รู้ตัว

“อา ฉันจะเป็นแบบนี้ไม่ได้สิ”

จะตัดสินคนที่รูปลักษณ์ภายนอกไม่ได้

นั่นเป็นการกระทำเลวร้ายที่สร้างบาดแผลหนักหนาสาหัสขนาดไหน ตัวเธอควรรู้ดีที่สุดไม่ใช่หรือไง

หลังทาครีมบำรุงผิวง่าย ๆ เสร็จเรียบร้อย สายตาของจิวอนพลันสะดุดเข้ากับรอยแผลหนูนที่ดูเหมือนจะยุบลงนิดหน่อย

“เอ๊ะ? ยาได้ผลจริง ๆ หรือเนี่ย”

อันที่จริงพวกผู้ปลุกพลังก็มีโอกาสเข้าถึงไอเท็มมหัศจรรย์ต่าง ๆ ได้อยู่แล้ว เพราะอย่างนั้นเขาอาจจะหายาที่มีประสิทธิภาพสูงให้จริง ๆ ก็ได้

ตอนกลับบ้านอาทิตย์หน้าคงต้องไปขอบคุณอุจจินให้เป็นเรื่องเป็นราวสักหน่อย

จิวอนเหลือบไปเห็นถุงช้อปปิ้งใบเล็ก ๆ ขณะนั่งอยู่ที่ขอบเตียง

“อ๊ะ จริงสิ”

เธอสงสัยอยู่เหมือนกันว่าของขวัญที่ได้จากการหมุนวงล้อนั้นจะเป็นอะไรที่สุดยอดจริงหรือเปล่า

จิวอนหยิบกล่องที่อยู่ในถุงออกมาเปิด ด้านในกล่องนั้นมีเครื่องประดับวางทับอยู่บนฐานพลาสติก

“หืม?”

เมื่อจิวอนเปิดกล่องเครื่องประดับเล็ก ๆ ใบนั้นออกดู ก็พบเข้ากับแหวนวงหนึ่ง

“อะ...อะไรเนี่ย”

ไม่มีทางที่ไอเวนต์หมุนวงล้อข้างทางจะให้รางวัลเป็นแหวนแน่ ๆ หรือว่าอุจินเป็นคนเตรียมไว้หรือเปล่านะ จะว่าไปแล้ววันนี้ก็ทำตัวแปลก ๆ ทั้งวันเลยนี่นา

ตั้งแต่โรงหนังที่ไร้ผู้คนไปจนถึงแหวนนี้ ไหนจะร้านอาหารแพง ๆ รวมถึงพลุที่จุดขึ้นมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยกับผู้คนที่ถือดอกไม้มานั่นอีก...

อยู่ ๆ แก้มของจิวอนก็ร้อนขึ้นมาเสียอย่างนั้น

“หรือว่า...”

อุจินตั้งใจจะสารภาพรักกับเธอเหรอ โอ๊ย ไม่หรอกน่า...

ถึงจะไม่อยากเชื่อ แต่สถานการณ์มันพาให้วันไหนจริง ๆ และเมื่อได้เห็นแหวนวงนั้น จิตใจที่เดิมทีกำลังสับสนก็เริ่มมีความคิดว่า ‘อาจจะ’ ขึ้นมา

แต่ที่ยังฟันธงไม่ได้ก็เพราะท่าทีของอุจินนั้นแหละ

“อา ไม่รู้ด้วยแล้ว”

จิวอนล้มตัวนอนบนเตียง เธอพิมพ์ ๆ ลบ ๆ ข้อความอยู่หลายต่อหลายครั้ง แต่สุดท้ายก็ไม่อาจส่งไปหาอีกฝ่าย

เธอได้รับสิ่งต่าง ๆ มาจากเขาตั้งมากมาย ถ้าถึงขั้นรับความรู้สึกเช่นนั้นอีก เธอจะดูไร้สำนึกเกินไปหรือเปล่า

จิวอนเปิดอัลบั้มรูปขึ้นมา

เมื่อมองดูรูปเซลฟี่ของไอรอนแมนและสไปเดอร์แมนที่พากันยิ้มกว้าง เธอก็ยิ้มตาม จีวอนเลื่อนดูรูปเซลฟี่ที่เติมโทรศัพท์มือถืออีกครั้งในรอบห้าปี จนผล็อยหลับไป

เช้าวันอาทิตย์ที่ออฟฟิศกิลด์อาร์ตส์

“หนึ่ง”

“จะสอดรู้สอดเห็น”

“สอง”

“ก็ทำแต่พอดี”

อุจินนั่งกอดอกอยู่บนโซฟาพลาจเคาะนิ้วเป็นจังหวะ ทุกครั้งที่เขานับเลข ซึ่งสุนก็จะวิตพื้นลงไป

“เฮ้ย ซึงสุน”

“ครับ”

ซึงสุนผูกคอกขึ้นยืนทันที

“ทำแต่เรื่องที่ผมสั่งก็พอ แค่ว่าเรื่องที่ผมสั่งนะ แล้วทำไมนายถึงทำอย่างนั้น”

“มันเป็นการแสดงออกถึงความจงรักภักดีในทางที่ผิดของผมเองครับ”

อุจินหัวเราะที่

เพราะรู้อย่างนั้นถึงได้ไว้ชีวิตอย่างไรละ ถ้าเขาใจร้ายก็คงไม่ทำแค่สั่งให้วิตพื้น แต่อาจจะเด็ดหัวอีกฝ่ายไปแล้ว

“เอาแต่พอดีเถอะ ทำแต่พอดีๆ นะ”

“ครับผม”

“แล้วนายเอาเงินมาจากไหน”

“บัตรเครดิตของกิลด์...”

“...หนึ่ง”

“จะสอดรู้สอดเห็น...”

ทว่ามินซานกลับโผล่เข้ามาได้จังหวะ ช่วยชีวิตซึงสุนที่กำลังวิตพื้นต่ออย่างอัตโนมัติไว้พอดี

“อ๊ะ? ท่านประธานอยู่เหรอครับเนี่ย ทีม? คุณซึงสุนด้วย...”

“ฉันบอกว่าวันนี้ไม่ต้องมาทำงาน ไม่มีใครติดต่อไปบอกหรือไง”

“ฮ่าๆ ผมพักได้ที่ไหนกันล่ะครับ”

ตอนนี้นีกิลด์เพิ่งจะก่อตั้งได้ยังไม่ถึงหนึ่งสัปดาห์ แม้ว่าเขาจะเป็นกรรมการผู้จัดการ แต่พนักงานได้บังคับบัญชายังมีอยู่แค่ไม่กี่คนเท่านั้น จึงมีงานที่เขาต้องจัดการด้วยตัวเองเพิ่มขึ้นอย่างช่วยไม่ได้

เรื่องที่ต้องจัดการมีกองเป็นภูเขา ถึงบอกว่าเป็นวันหยุดก็เถอะ แต่เขาจะพักได้อย่างไรกัน

ในเมื่อมีนินยานินกรานจะคืนวันหยุดให้ อูจินจึงไม่คิดจะหำมอะไร

“งั้นก็ทำงานเถอะ”

“ครับ จริงลี เรื่องที่ยื่นคำร้องไปทางกระทรวงกลาโหมเรียบร้อยแล้ว นะครับ”

“งั้นเหรอ ทางนั้นตอบรับแล้วเหรอ”

“ครับ คุณจะได้รับการยกเว้นการเกณฑ์ทหารโดยมีเงื่อนไขว่าต้องร่วมออกปฏิบัติภารกิจสืบครั้งตามที่กระทรวงกลาโหมร้องขอครับ”

อูจินหัวเราะเบาๆ

การปฏิบัติภารกิจที่วาดไม่มีอะไรพิเศษนัก คงส่งให้เขาไปตามพื้นที่ที่มีโอกาสเกิดเหตุตื่นเจี้ยนเบรกแล้วจัดการกวาดล้างมอนสเตอร์ หรือไม่กี่คงให้ไปร่วมพิชิตต้นเจี้ยนที่น่าโดยรัฐอะไรประมาณนั้นละมัง

“ทำดีมาก กรรมการจอง ฮ่าๆ”

นินยานินกรานมีสีหน้าปลื้มใจเพราะคำชมจากอูจินที่นานๆ จะหลุดออกมาสักที

“เอาไว้นัดไหนว่างๆ ค่อยไปกินข้าวกัน”

“ฮ่าๆ ครับ”

เมื่ออูจินอารมณ์ดีขึ้นแล้วจึงเลิกเล่นงานซึ่งฮุน

“อา ต้องไปดันเจี้ยนโดยไม่มีซองกุหรอเนี่ย เบื่อซะมัดเลย”

เชื่อว่าทราเน่จะบุกกรูมาเดี๋ยวนี้เลยเสียเมื่อไร อูจินจึงตัดสินใจว่าจะพักผ่อนอีกสักวัน เขาซุกตัวเข้ากับโซฟาแล้วกดรีโมตเปิดโทรทัศน์

หลังจากเปลี่ยนช่องไปเรื่อย ๆ เขาก็หยุดลงที่รายการ “ทีวีเซอร์ไพรส์

สุดอัศจรรย์’

รายการที่ถูกจัดทำขึ้นเป็นพิเศษเกี่ยวกับต้นเจ็ยน์กำลังนำเสนอความคิดเห็นของผู้คนที่ยืนยันทสมมติฐานต่าง ๆ ถึงความลึกลับของต้นเจ็ยน์กันอย่างเต็มที่

[พวกมอนสเตอร์เป็นสิ่งมีชีวิตจากต่างโลกครับ ต้นเจ็ยน์เป็นเพียงการเปิดฉากสู่จุดจบของโลกเท่านั้น ในเร็ววัน...]

พวกเขาเอาเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในต้นเจ็ยน์ในช่วงห้าปีที่ผ่านมาและบทสัมภาษณ์ของนักวิทยาศาสตร์จำนวนหนึ่งที่อ้างตัวว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับต้นเจ็ยน์มาয়ারวมกัน แล้ววิเคราะห์หรือออกมาเป็นทฤษฎีสมคบคิด

ข่าวลือมากมายแพร่สะพัด อย่างเช่นว่าต้นเจ็ยน์ไม่ได้เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อห้าปีก่อน หากแต่มีมาตั้งแต่ก่อนหน้านั้นแล้ว หรือไม่ก็สิ่งมีชีวิตจากต่างดาวได้แพร่กระจายไปทั่วโลกเรียบร้อยแล้ว

[แนวคิดที่ว่าการรุกรานจากต่างโลกเริ่มต้นจากในอวกาศ เป็นเพียงการเข้าใจในระดับสามมิติ¹ เท่านั้นครับ ต้นเจ็ยน์คือทางผ่านของพวกมัน กล่าวคือต้นเจ็ยน์จะกลายเป็นประตูที่เปิดทางให้พวกสิ่งมีชีวิตจากต่างโลกสามารถเข้ามายังโลกเราได้นั่นเองครับ]

“ใช่เลย นั่นแหละถูกต้องเลย”

ลูจิ้นเห็นด้วยกับคำพูดของนักวิทยาศาสตร์ต่างชาติคนหนึ่ง เขานำเสนอข้อมูลอีกหลายอย่างเพื่อเสริมความน่าเชื่อถือให้กับคำพูดของตัวเอง

---

¹ อ้างอิงจากทฤษฎีซูเปอร์สตริง (Superstring Theory) ที่เสนอว่ามิติของจักรวาลมีทั้งสิ้น 10 มิติ แบ่งเป็นมิติของอวกาศ 9 มิติ และมิติเวลา 1 มิติ โดยมิติที่ 1 เริ่มจากการรับรู้ความยาว มิติที่ 2 รับรู้ความยาวและความกว้าง มิติที่ 3 รับรู้ความยาว ความกว้าง และความลึก และมิติที่ 4 คือการรับรู้เวลา ซึ่งการรับรู้แบบ 3 มิติคือขีดจำกัดที่มนุษย์ปัจจุบันสามารถรับรู้ได้ ในบริบทนี้จึงต้องการสื่อว่าการรุกรานจากต่างโลก เป็นเพียงการรุกรานในระดับที่มนุษย์สามารถรับรู้ได้เท่านั้น แต่อาจยังมีการรุกรานในระดับมิติที่สูงขึ้นซึ่งมนุษย์ไม่อาจรับรู้ได้

[ถึงแม้พวกมันจะสร้างประตูลำเสร็จ แต่ก็ยังไม่สามารถเข้ามาได้ทันที
 หรอกครับ จำเป็นต้องรอสามสิบวันจนกว่าต้นเจ็ยนจะแตกครับ ทำให้
 ถึงต้องเป็นสามสิบวัน ผมลองตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับไอเท็มที่เรียกว่าคิลา
 ย้อนกลับขึ้นมาหนึ่งข้อ สิ่งนี้เป็นกุญแจเพียงหนึ่งเดียวที่สามารถทำลาย
 แนวกันเขตแดนได้ ถ้าหากพวกมอนสเตอร์ในต้นเจ็ยนรักษาคิลาย้อนกลับ
 ไปได้ตลอดสามสิบวัน พวกมันก็อาจจะใช้กุญแจนั้นข้ามแนวกันเขตแดน
 ออกมาได้เหมือนกันใช่ไหมล่ะครับ...]

“เอ๋? ก็ฟังดูเป็นไปได้นะ”

ทำไมพวกมอนสเตอร์ต้องรอสามสิบวันหลังเกิดต้นเจ็ยนถึงจะสามารถ
 ออกมาข้างนอกได้ล่ะ แนวกันเขตแดนอาจไม่ใช่สิ่งที่จะช่วยปกป้องต้นเจ็ยน
 แต่อาจมีไว้เพื่อปกป้องโลกก็เป็นได้

[พวกมอนสเตอร์ที่ออกมาจากต้นเจ็ยนช่วงแรก ๆ นั้นอ่อนแอมาก
 เคลื่อนไหวโซซัดโซเซเหมือนเมายาด้วยซ้ำไปครับ บางทีพวกมันอาจไม่ได้
 เตรียมพร้อมมาก่อนจึงทำให้ได้รับความเสียหายรุนแรงจากการข้ามเขตแดน
 ออกมา ถ้าเทียบกับปัจจุบันแล้ว มอนสเตอร์ในตอนนั้นถือว่าอ่อนแอกว่ามาก
 อย่างเห็นได้ชัดครับ]

วิดีโอที่บันทึกภาพของโลกอันแสนไกลหลังเหตุการณ์ต้นเจ็ยนอุบัติ
 ที่อุจินไม่เคยเห็นมาก่อนถูกเผยแพร่ออกมา

“ขนาดตัวค่อนข้างเล็ก ต้องเป็นเพราะว่ามีพลังงานในการปรากฏตัว
 ด้วยร่างที่แท้จริงน้อยไปแน่ๆ”

เรื่องนี้เขาพิสูจน์ได้จากบีบีแล้ว

[หลังเกิดเหตุการณ์ต้นเจ็ยนอุบัติเป็นยังไงบ้างหะครับ...ตอนนั้นมี
 มีเพียงต้นเจ็ยนระดับ 4 ดาวเท่านั้นครับ หลังจากนั้นต้นเจ็ยนระดับ
 5 ดาว ต้นเจ็ยนระดับ 6 ดาวก็ค่อยๆ ปรากฏตัวขึ้น ขึ้นยังเป็นแบบนี้ต่อไป
 การปรากฏขึ้นของต้นเจ็ยนระดับ 7 ดาวก็คงอีกไม่ไกลแล้วละครับ]

อุจินคล้อยตามคำพูดของดอกเตอร์คนนั้นโดยไม่รู้ตัว

ทฤษฎีที่เขาเสนอขึ้นมาก่อนข้างถูกต้องทีเดียว

ขณะที่มีต้นเจ็ยนระดับสูงปรากฏขึ้นเรื่อยๆ อย่างสม่ำเสมอ นับจาก

เหตุการณ์ด้านเจี้ยนอุบัติ ขณะเดียวกันจำนวนผู้ปลุกพลังบนโลกก็เพิ่มขึ้นตามไปด้วย

เคยมีช่วงหนึ่งที่เรงก์ C เป็นเรงก์สูงสุด แต่เปลอแป็บเดียวก็มาถึงยุคที่มีผู้ปลุกพลังเรงก์ A เกือบกลาด อีกหน่อยอาจจะมีเหล่าผู้ปลุกพลังระดับสูงยิ่งกว่านี้ปรากฏตัวขึ้นมาก็เป็นได้

ไม่สิ ต้องเป็นแบบนั้นแน่นอน เขาไม่แน่ใจเรื่องอื่นหรอก แต่มีแค่เรื่องนี้เท่านั้นที่อุจินมั่นใจ

ผู้ปลุกพลังเรงก์ A เปรียบได้กับนักเวทระดับทวงเวทเท่านั้นแน่นอนว่าต้องมีระดับที่สูงกว่านั้น

ถ้าอย่างนั้นการเพิ่มจำนวนของผู้ปลุกพลังและการปรากฏของด้านเจี้ยนระดับสูงมีสาเหตุมาจากอะไร โลกกำลังเปลี่ยนไปอย่างไรกันแน่

ดอกเตอร์ในโทรทัศน์คนนั้นกำลังส่งสัญญาณเตือน

[ด้านเจี้ยนไม่ใช่เหมือนหอกครับ บลิตสโตนที่พวกเราช่วงชิงมานั้นแท้จริงแล้วอาจเป็นเหยื่อล่อที่พวกมันโปรยเอาไว้ก็ได้]

หลังได้ยินคำพูดนั้น อุจินรู้สึกเหมือนถูกก้อนทุบเข้าที่ศีรษะอย่างแรง บลิตสโตนกักเก็บพลังงานเอาไว้

พลังงานจากมานาที่เป็นรากฐานของสิ่งนั้น

“ความเข้มข้นของมานา...”

การนำบลิตสโตนไปใช้งานกำลังทำให้ความเข้มข้นของมานาบนโลกเพิ่มขึ้น

มันทำให้ผู้ปลุกพลังเพิ่มจำนวนขึ้น และเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อพวกมอนสเตอร์มากขึ้นเรื่อย ๆ...

“ดอกเตอร์คนนั้นชื่ออะไรนะ”

อุจินจดชื่อ ‘เจมส์ ทอฟฟเลอร์’ ดอกเตอร์ชาวอังกฤษซึ่งปรากฏขึ้นมาหลังจากนั้นไม่นานเอาไว้

ขณะที่อุจินกำลังจดจ่ออยู่กับการดูโทรทัศน์ก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น

“ท่านประธาน ผมมีงานครับ”

“เข้ามา”

มินซานพูดกับอูจินทั้งสีหน้าลำบากใจ

“กระทรวงกลาโหมติดต่อมาครับ”

“กระทรวงกลาโหม? อะไรนะ จะเรียกระดมพลแล้วหรือ”

“ครับ ที่จริงก็ไม่ได้บังคับว่าต้องเข้าร่วมหรอกนะครับ แค่ส่งคำสั่งแจ้ง

เหตุผลไปก็พอ...”

หน้าที่แต่งตั้งคำสั่งแจ้งให้ดูน่าเชื่อถือเป็นงานของมินซานนั่นเอง

“ไม่หรอก ต้องไปสิ เขาวามีเรื่องอะไรล่ะ”

“ดันเจี้ยนเบรกครับ”

ดันเจี้ยนเบรกที่จะได้เห็นกับตาตัวเองเป็นครั้งแรก

“ที่ไหน”

“แทกูครับ สถานีชุกจอน ทางออกหมายเลข 3”

“ซึ่งฮุนกลับไปหรือยัง”

“อยู่ข้างนอกครับ”

“บอกให้เตรียมรถที่”

“ครับ”

ปฏิบัติการความร่วมมือแรกของอาร์ดัลกับกระทรวงกลาโหมจึงเริ่มต้นขึ้นที่แทกู

“อืม...”

จีวอนลืมหันต้อันหนักอึ้งขึ้นมามองดูนาฬิกา ก่อนจะสะดุ้งสุดตัว

“เฮือก!”

10 : 20 PM

เธอกลับไปตอนประมาณเที่ยงคืนเห็นจะได้ เท่ากับว่าเธอนอนหลับไป
ทั้งวันเลยทีเดียว ทั้งที่ไม่ได้ดื่มเหล้าเลยแท้ๆ ทำไม่ถึงหลับยาวขนาดนั้นะ...

ดูเหมือนว่านายองและชยจินที่อยู่กะตึกกลุ่มเดียวกันจะออกไปเข้างาน
ก่อนโดยไม่ปลุกเธอ

เนื่องจากเธอไม่มีเวลาพอให้อาบน้ำ จีวอนจึงหยิบแค่หมวกมาสวม
แล้ววิ่งกระหืดกระหอบออกจากห้องไป

“แฮกๆ สวัสดิ์ค๊ะ!”

“อา...ครับ”

พนักงานรักษาความปลอดภัยของหอพักรับคำทักทายขณะมองจีวอนที่รีบร้อนวิ่งออกไป เขาเอียงศีรษะด้วยความสงสัย

“ใครนะ”

จีวอนมาถึงโรงงานอย่างเฉียดฉิวก่อนจะแตะบัตรเข้างาน เมื่อเข้าไปในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า เธอจึงก้มศีรษะขอโทษบรรดาเพื่อนร่วมงาน

“ขอโทษที่มาสายค๊ะ”

แม้ว่าจะไม่ได้มาช้ากว่าเวลาเข้างาน แต่มีอย่างไหนถึงมาเข้างานฉิวเฉียดอย่างนี้ คนอื่นเขาออกมาก่อนหมดแล้ว บางคนกำลังเปลี่ยนเสื้อผ้า บางคนก็กำลังซังกาแฟสำเร็จรูปดื่มกัน

ทุกคนเบนสายตามารวมกันอยู่ที่จีวอนโดยพร้อมเพรียง

อ๊ะ...สงสัยจะนอนนานไปหน่อย

เมื่อวานก็ไม่ได้มาทำงาน แถมวันนี้ยังมาสายอีก คนอื่นจะมองเธอไม่ตีขนาดไหนกันนะ จีวอนรู้สึกลำบากใจกับสายตาของคนอื่นๆ จึงรีบเดินไปเปลี่ยนเสื้อผ้า

และในตอนที่เราถอดหมวกออกเพื่อเปลี่ยนเป็นชุดทำงานนั่นเอง

“พระเจ้า!”

“ชะ...ใช่จีวอนจริงหรือ”

“พะ...พี่?”

พอเห็นทุกคนทำท่าตกอกตกใจโดยพร้อมเพรียงกันอย่างนั้นแล้ว จีวอนจึงค้อมศีรษะลงด้วยความละอายใจ

“ฉันขอโทษที่มาสายนะค๊ะ”

จีวอนพูดอย่างนั้นก่อนจะหันกลับมาสวมชุดทำงาน เธอมองกระจกพลางจัดเสื้อผ้าที่สวมอยู่ให้เข้าที่ ทว่าในขณะที่กำลังจะสวมหมวก

“เอ๊ะ?”

จีวอนลדתหมวกลง

“เอ๊ะ...”

ทั้งตกใจและสับสนจนพูดอะไรไม่ออก

อา ทุกคนไม่ได้ตกใจที่เธอมาสาย แต่ตกใจใบหน้าของเธอนี่เอง

“หะ... หัวคุณจิวอน”

“พี่คะ หน้าพี่...”

ปฏิกิริยาตกตะลึงของทุกคนทำให้จิวอนหันไปมองกระจกอีกครั้ง

รอยแผลเป็นที่ปกคลุมใบหน้าซีกหนึ่งเอาไว้หายไปทั้งหมดราวกับถูกชะล้าง หนังสือระบบริเวณที่เส้นผมเคยแหวกเป็นหย่อมและบาดแผลที่เป็นรอยนูนขึ้นมาจนไม่น่ามอง กลับหายไปโดยไม่ทิ้งร่องรอยใดๆเอาไว้ และถูกแทนที่ด้วยเส้นผมเงางาม

แม้ว่าเส้นผมจะยาวไม่เสมอกัน แต่นั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญแต่อย่างใด

จิวอนยกมืออันสั่นเทาขึ้นลูบใบหน้าของตัวเอง

“หน้า... หน้าฉัน...”

น้ำตาไหลลงมาจากดวงตาของเธอ

อุจินสินะ ยาที่อุจินทำให้...

จิวอนกดหาเบอร์โทรศัพท์ของอุจินในโทรศัพท์มือถือถือทั้งที่น้ำตาตบแต่งภาพตรงหน้าจนมองแทบไม่เห็น ก่อนจะกดโทรออก

[ไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้ กรุณาฝากข้อความเสียง...]

“อา”

ทำไมเวลาแบบนี้ถึงไม่รับโทรศัพท์กันนะ ความรู้สึกขอบคุณระคนดีใจที่ท่วมทับทำเอาจิวอนไม่รู้จะทำอย่างไรดี

[ซา... ชาวด่วน อีกไม่นานจะเกิดเหตุต้นเทียนเบรกที่ทางออกหมายเลข 3 ของสถานีชุกจอน เมืองแทกู ขณะอพยพประชาชนที่อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงใกล้เสร็จสิ้น ผู้ปลูกพลัง คุณคงอุจินได้เข้าสู่ต้นเทียน...]

เสียงการรายงานข่าวด่วนที่ดังออกมาจากโทรทัศน์ซึ่งติดอยู่บนผนังด้านหนึ่งของห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าและห้องพักทำให้จิวอนหันขวับไปมองทันที

สถานที่ที่ซึ่งขุนกำลังซบรถไปนั้นไม่ใช่เมืองแทกู แต่เป็นสำนักบริหารจัดการผู้ปลูกพลังแห่งกรุงโซล เนื่องจากกองบัญชาการของกองกำลังป้องกัน

พิเศษสังกัดกระทรวงกลาโหมตั้งอยู่ข้างอาคารสำนักบริหารจัดการนั่นเอง
เมื่อซึ่งสุนัขบรมมาถึงที่หมาย ทหารนายหนึ่งที่ยืนรออยู่บริเวณ
หน้าอาคารกองบัญชาการก็ก้าวออกมาหาทันที

“ยินดีที่ได้พบครับ ผมร้อยโทชเวแฮชลจากกองกำลังป้องกันพิเศษ”

“ยินดีที่ได้พบครับ คังอูจินครับ”

หลังอูจินเอ่ยทักทาย ร้อยโทชเวแฮชลก็มองไปทางซึ่งสุน

“ผมจะเป็นคนพาไปเองครับ คุณผู้ติดตามกลับได้เลยนะครับ”

“นายไปเถอะ”

“ครับ ท่านประธาน”

อูจินเข้าไปยังกองบัญชาการตามการนำของร้อยโทชเวแฮชล แม้ว่า
กองกำลังป้องกันพิเศษจะเป็นกองทัพทหาร แต่บรรยากาศก็ดูไม่ได้เข้มงวด
อะไรนัก

มีแค่คนใส่เครื่องแบบทหารเดินผ่านไปมาเท่านั้นที่ทำให้รู้ว่ากำลัง
อยู่ในกองทัพ แต่ความรู้สึกโดยรวมก็เหมือนเข้ามาในบริษัทธรรมดา ๆ
อย่างไรอย่างนั้น

“ต้องไปทำความเคารพหัวหน้ากองกำลังอะไรประมาณนั้นก่อน
หรือเปล่าครับ”

“ไม่ครับ แค่ไปดำเนินการด้านเอกสารไม่กี่อย่างแล้วจะออกเดินทาง
กันทันทีครับ เรามีเวลาไม่มาก ผมจะขอสรุปเกี่ยวกับปฏิบัติการคราวนี้
ให้ฟังระหว่างเดินทางก็แล้วกันนะครับ”

“เอาแบบนั้นก็得了ครับ”

อูจินเข้ารับการตรวจสอบสามอย่างตามแต่ร้อยโทชเวแฮชลจะพาไป
มีทั้งตรวจสายตาและเจาะเลือด รวมถึงขอให้อูจินสาธิตความสามารถที่มีอยู่
สองสามอย่างและพูดคุยเกี่ยวกับประเภทของความสามารถนั้น ๆ

ร้อยโทชเวแฮชลมองอูจินแล้วหัวเราะออกมาขณะกำลังพูด

“คุณอูจินนี่ไม่เหมือนใครเลยจริง ๆ นะครับเนี่ย”

“อะไรหรอครับ”

“ปกติแล้วพวกผู้ปลูกพลังค่อนข้างจะต่อต้านการเจาะเลือด แล้วก็

“ไม่ค่อยเต็มใจพูดคุยเกี่ยวกับความสามารถของตัวเองกันเท่าไรหรอกครับ”

“เหอครับ ไม่ใช่ที่ต้องรู้ว่าความสามารถของผมคืออะไรเพื่อจะเอาไปใช้ในการปฏิบัติกรร่วมกันหรอกครับ”

การทำความเข้าใจศักยภาพของเพื่อนร่วมกองทัพเป็นเรื่องพื้นฐาน ไม่ใช่หรือไง

ร้อยโทชเวแฮชลหัวเราะ

“ถ้าผู้ปลุกพลังทุกคนคิดเหมือนคุณอุจินก็คงดีนะครับ”

จะดีแค่ไหนถ้ามีแต่ผู้ปลุกพลังที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีแบบนี้ พวกคนที่เรียกว่าผู้ปลุกพลังนะ เป็นกลุ่มที่ทางกองทัพรับมือยากไม่ใช่เล่น เชียวละ

“งั้นออกเดินทางกันเถอะครับ ผมจะนำทางคุณไปที่แทกูด้วยครับ”

“โอเคครับ”

เมื่ออุจินเห็นรถสำหรับงานราชการที่จอดรออยู่ในลานจอดรถแล้ว ก็ต้องเอียงศีรษะด้วยความสงสัย

“นั่งรถไปเหอครับ”

“ครับ เราจะเดินทางด้วยรถยนต์กันครับ”

“ไหนว่าเป็นต้นเจ็ยนเบรกไม่ใช่เหอครับ ไม่ใช่เรื่องเร่งด่วนเหอ”

อุจินนึกว่าจะต้องนั่งเฮลิคอปเตอร์ไปเสียอีก แต่พอต้องนั่งรถไปก็อดสงสัยขึ้นมาไม่ได้ ร้อยโทชเวแฮชลหัวเราะพลางเปิดประตูฝั่งที่นั่งด้านหลังให้เขา

“ช่วงเวลาแน่ชัดที่จะเกิดเหตุต้นเจ็ยนเบรกคือวันพรุ่งนี้ตอนบ่ายสองโมงสิบเอ็ดนาทีครับ ส่วนรายละเอียดอื่นๆ ผมจะอธิบายให้ฟังระหว่างเดินทางนะครับ”

“อืม เอาอย่างนั้นก็ได้อีกครับ”

อุจินขึ้นไปนั่งประจำที่ จากนั้นร้อยโทชเวแฮชลก็ขึ้นมานั่งข้างๆ เขา

“ออกเดินทางเลยนะครับ”

เมื่อพลขับเริ่มออกรถ ร้อยโทชเวแฮชลก็เริ่มอธิบายถึงปฏิบัติการคราวนี้ให้อุจินฟัง

“การอพยพประชาชนเสร็จสิ้นไปแล้วเมื่อสองวันก่อน และจะตรวจสอบผู้ที่ยังไม่ได้อพยพรอบสุดท้ายให้เสร็จสิ้นภายในวันนี้ครับ ช่วงเวลาที่จะเกิดขึ้นเจี้ยนเบรกคือวันพรุ่งนี้ เวลาบ่ายสองโมงสิบเอ็ดนาที มอนสเตอร์ที่ปรากฏตัวส่วนมากจะเป็นก๊อบลินและไทรลล์ และมีโอเกอร์อยู่บ้างครับ”

“เอ๋? รู้ด้วยหรือครับว่าจะมีมอนสเตอร์อะไรบ้าง?”

“แน่นอนครับ เนื่องจากเป็นเหตุดันเจี้ยนเบรกของดันเจี้ยนระดับ 6 ดาวที่พิชิตล้มเหลวมาแล้วนะครับ”

อุจินเข้าใจในทันที

หากหน้อออกมาจากคันทางประตู่ยอมมิติเมื่อการต่อสู้เริ่มเกินกำลังก็จะสามารถนำข้อมูลภายในดันเจี้ยนออกมาได้ด้วยดี

“ถ้ายังมีเวลาจนกว่าจะถึงบ่ายวันพรุ่งนี้ ทำไม่ถึงไม่เข้าไปโจมตีอีกรอบล่ะครับ?”

“ครับ?”

ร้อยโทซเวแซซลย้อนถามด้วยความสับสนหลังได้ยินคำถามของอุจิน นั่นเป็นเรื่องพื้นฐานเกี่ยวกับดันเจี้ยนที่ควรรู้อยู่แล้ว ดังนั้นเขาจึงอดแปลกใจไม่ได้

“ดันเจี้ยนแต่ละแห่งจะใช้ประตู่ยอมมิติหนีออกมาได้เพียงสามครั้งเท่านั้น พอถึงครั้งที่สี่ ประตูก็จะไม่เปิดแล้วนะครับ”

“งั้นหรือครับ?”

“ครับ ทีมแรกที่เข้าไปทำหายดันเจี้ยนนี้คือทีมวิหคแดงจากฮวารัง แต่พวกเขาทำไม่สำเร็จครับ ครั้งที่สองเป็นทีมที่ร่วมมือกันระหว่างฮวารังและ KH แต่ผลลัพธ์ก็เหมือนเดิมครับ

“ครั้งที่สามเราเลยขอความร่วมมือจากผู้ปลูกพลังแรงก์ A ในประเทศ แต่สุดท้ายก็ล้มเหลวในการตั้งทีม แม้ว่าเราจะใช้ซ็องค็กรผู้ปลูกพลังโลกเพื่อดึงดูดความสนใจแล้วก็ตาม แต่สุดท้ายทีมนั้นก็ทำไม่สำเร็จ ทำให้ตอนนี้ไม่สามารถเข้าพิชิตดันเจี้ยนได้แล้วครับ”

“อืม...”

“และหลังจากล้มเหลวในการพิชิต ทั้งสามทีมก็กลับออกมาผ่านทาง

ประตูล็อกมิดิกันหมดเลยครับ”

“...?”

หากสร้างประตูล็อกมิดิขึ้นมาเพื่อใช้หลบหนี การจะเข้าไปใหม่ก็ต้อง
เข้าผ่านทางประตูล็อกมิดินั้น เรียกได้ว่าเป็นจุดเซฟอย่างหนึ่งก็ไม่ผิด

ทั้งที่เข้าพิชิตดันเจี้ยนโดยได้รับข้อมูลจากทีมก่อนหน้าแล้วแท้ ๆ
แต่ก็ยังล้มเหลวทั้งสามครั้งแบบนี้ แสดงว่าระดับความยากของดันเจี้ยนนั้น
เกินกว่าจะจินตนาการได้

“ถ้าเป็นความยากระดับนั้นก็น่าจะอันตรายพอสมควรเลยไม่ใช่
เหรอครับ”

ร้อยโทเซเวแอสลพ้ยักหน้าอย่างจริงจัง

“ปกติลักษณะภูมิประเทศไม่ได้ส่งผลต่อระดับความยากของดันเจี้ยน
ใช้ใหม่ล่ะครับ แต่คราวนี้ทีมที่เข้าไปได้รับผลกระทบจากลักษณะภูมิประเทศ
มากพอสมควรเลยละครับ”

“มีข้อมูลโดยละเอียดไหมครับ”

“ครับ? ตอนนี้นัดันเจี้ยนใกล้จะแตกอยู่รอมร่อแล้วจะเอาข้อมูลเกี่ยวกับ
ภายในดันเจี้ยนไปทำไม...”

เมื่อเกิดเหตุดันเจี้ยนเบรก บริเวณภายนอกดันเจี้ยนจะเปลี่ยนเป็น
สนามรบทันที

ถ้าในดันเจี้ยนเป็นถิ่นของพวกมัน ด้านนอกดันเจี้ยนก็เป็นถิ่น
ของมนุษย์โลกเช่นกัน อาวุธยุทโธปกรณ์ยุคปัจจุบันที่ไม่สามารถใช้งานได้
ในดันเจี้ยนจะถูกนำมาใช้ประโยชน์ จึงน่าจะได้เปรียบในการกำจัดพวก
มอนสเตอร์ไม่น้อย

ในช่วงแรกอาจเป็นเพราะไม่ได้มีการเตรียมพร้อมอย่างเหมาะสม แต่
ทุกวันนี้แทบไม่มีประชาชนคนไหนได้รับความเสียหายจากดันเจี้ยนเบรก
อีกแล้ว ทว่าความเสียหายทางทรัพย์สินคงมหาศาลทีเดียว...

“ปัญหาคือโอเกอร์มีความถึกทนค่อนข้างมาก ใช้กระสุนนาโตขนาด
12.7 มิลลิเมตรก็ได้ครับ”

“งั้นจะเรียกผมมาทำไมกันล่ะครับ”

“ครับ? เรื่องนั้นผมเองก็...”

“เราจะไปถึงก็โมงครับ”

“ประมาณหนึ่งทุ่มครับ หลังทานมื้อเย็นเสร็จแล้วก็เข้าพักที่โรงแรม และวันพรุ่งนี้เราจะเดินทางไปยังพื้นที่ปฏิบัติการตั้งแต่เวลาสิบโมงเช้าครับ”

อูจินยกมือขึ้นลูบคาง ถ้าเป็นมอนสเตอร์อย่างโอเกอร์ก็น่าลองดูเหมือนกัน...

“ข้อมูลภายในต้นเจี้ยนเป็นความลับสุดยอดเหวอครับ”

“อืม...ไม่เหวอครับ เดิมทีการเปิดเผยข้อมูลทั้งหมดของต้นเจี้ยนเป็นข้อบังคับอยู่แล้วนะครับ”

แม้ว่าการเคลียร์ต้นเจี้ยนจะมีความเกี่ยวข้องกับธุรกิจบลัดสโตนอย่างลึกซึ้ง แต่โดยพื้นฐานแล้วนี่เป็นการทำเพื่อปกป้องบ้านเมืองและประเทศชาติ

เชื่อว่าจะไม่มีการผูกขาดข้อมูลอยู่เลย แต่นั่นก็เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นน้อยมาก

“ช่วยทำให้หน่อยได้ไหมครับ”

“อืม...เข้าใจแล้วครับ”

ร้อยโทชเวแฮชลโทรคัพไปที่ไหนสักแห่ง ไม่นานก็หันกลับมาตอบอูจิน

“เราจะให้คุณดูทันทีที่เดินทางถึงที่หมายครับ”

“ครับ ขอบคุณนะครับ”

อูจินมองออกไปนอกกระจกรถก่อนจะเอนเบาะไปด้านหลังแล้วหลับตาลง คงเพราะเป็นรถยนต์ระดับไฮเอนด์ละมั้งถึงได้นั่งสบายขนาดนี้ แถมพลซัซยังซัซได้นุ่มนวลดีอีกด้วย

เมื่อเห็นว่าอูจินนั่งกอดดอกและหลับตาลง ร้อยโทชเวแฮชลจึงไม่ได้พูดอะไรกับเขาต่อ

“ถึงแล้วครับ”

“ขอบคุณมากครับ”

อุจินลื้มตาขึ้นมาตอหน้ารถจอดพอดี เมื่อมองออกไปรอบๆ ผ่านกระจก
รถ ก็พบว่าทั้งเมืองเงียบสงัดราวป่าช้า อย่างกับกลายเป็นเมืองผีสิงอย่างไร
อย่างนั้น

“นี่ที่ไหนหรือครับ”

“หน้าศูนย์บัญชาการและควบคุมการปฏิบัติการครับ”

อุจินเงยหน้าขึ้นเล็กน้อยก่อนจะเห็นป้ายร้านกาแฟ

“พบผู้บัญชาการก่อนแล้วค่อยไปโรงแรมหรือครับ”

“ครับ ผู้ปลุกพลังท่านอื่นๆ ที่ถูกส่งมาก็อยู่ที่นั่นด้วย จะไปทักทาย
ก่อนไหมครับ”

“ได้ครับ แล้วข้อมูลล่ะครับ”

“อ้อ อีกสักครู่นี้จะเอามาให้ครับ”

“ถ้าจะเอามาให้ รบกวณพรินต์มาที่นะครับ”

“ครับ จะพรินต์ออกมาให้ครับ”

เมื่ออุจินเดินเข้าไปในร้านกาแฟ เขาก็ได้พบผู้บัญชาการกองพลที่
ห้าสิบซึ่งเป็นผู้ควบคุมดูแลการปฏิบัติการครั้งนี้ อีกฝ่ายน่าจะได้รับการ
ติดต่อไปล่วงหน้าจึงมารออยู่ที่นี้

ผู้บัญชาการกองพลที่ห้าสิบยื่นมือมาทางอุจิน

“กระผม ผู้บัญชาการกองพลที่ห้าสิบ พลตรีอีจุนแทครับ”

“กระผม คังอุจินครับ”

เมื่ออุจินเลียนแบบวิธีการพูดของเขา พลตรีอีจุนแทก็คิ้วกระตุก
เล็กน้อย

“เห็นคุณรีบมาที่นี้ทันทีแบบนี้ผมก็วางใจครับ เดี่ยวฟังการอธิบาย
การปฏิบัติการคร่าวๆ แล้วจะพาไปทักทายผู้ปลุกพลังท่านอื่นนะครับ”

“รับทราบครับ”

ตรงกันข้ามกับสิ่งที่เพิ่งพูดออกมา สีหน้าของพลตรีอีจุนแทดูไม่ค่อย
ยินดีกับการผนึกกำลังของพันธมิตรในครั้งนี้นักเท่าไรนัก

เขาออกจากร้านกาแฟไปทันทีราวกับแค้นมาให้เห็นหน้าเท่านั้น ขณะนั้น
อุจินก็พบว่าภายในร้านกาแฟมีผู้ปลุกพลังคนอื่นนั่งกระจายกันอยู่ตามจุด

ต่าง ๆ เต็มไปหมด

“ผมพันตรีคิมจุนยง เป็นผู้ช่วยผู้บัญชาการครับ จะอธิบายเกี่ยวกับปฏิบัติการคราวนี้ให้ฟังนะครับ”

พันตรีคิมจุนยงอธิบายเกี่ยวกับการกวาดล้างมอนสเตอร์ที่จะเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้ให้ฟัง พวกเขาจะตั้งแนวป้องกันที่หนึ่งเอาไว้โดยมีสถานีซุกจอนเป็นศูนย์กลาง เมื่อมอนสเตอร์ออกมาก็จะระดมยิงทันที

นอกจากนั้นยังมีแนวป้องกันที่สองและแนวป้องกันที่สามที่ตั้งเอาไว้เช่นกัน

พวกเขามีแผนว่าจะใช้เครื่องบินของกองทัพอากาศเป็นกำลังเสริมในการรับมือกับมอนสเตอร์ทางอากาศด้วย ส่วนประชาชนได้อพยพออกจากพื้นที่กันไปหมดแล้วหลังได้รับคำสั่งให้อพยพ

หน้าที่ของเหล่าผู้ปลุกพลังคือต้องสกัดพวกมอนสเตอร์เอาไว้ให้ได้มากที่สุดหลังแนวป้องกันที่หนึ่งพังทลาย เพื่อไม่ให้พวกมันเข้าไปใกล้แนวป้องกันที่สอง

ถ้าถูกเจาะถึงแนวป้องกันที่สอง แนวป้องกันถัดไปก็จะต้องไล่กำจัดมอนสเตอร์ทันที

“ดูจากพลังงานของดันเจียนแล้ว คาดว่าน่าจะสามารถรักษาแนวป้องกันที่สองเอาไว้ได้ แต่เนื่องจากเราไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับมอนสเตอร์ตัวสุดท้าย จึงอยากขอให้เตรียมพร้อมรับมือกับตัวแปรนั้นด้วยครับ”

การเข้าพิชิตดันเจียนจบลงตั้งแต่ปากทาง จึงทำให้ไม่มีข้อมูลของมอนสเตอร์ตัวสุดท้ายอยู่เลย

“แล้วก็รายละเอียดที่แน่ชัดของปฏิบัติการจะส่งให้ในเวลาสิบโมงเช้าวันพรุ่งนี้ครับ”

“ครับ ขอขอบคุณครับ”

“งั้นก็เชิญหักทายผู้ปลุกพลังท่านอื่น ๆ ได้ตามอัธยาศัยเลยนะครับ”

พออุจิ้นหันไปมองก็พบว่าผู้ปลุกพลังทุกคนต่างกำลังจ้องมาที่ตัวเขา จำนวนผู้ปลุกพลังที่เข้าร่วมปฏิบัติการนี้มีทั้งหมดสี่ร้อยแปดสิบคนทั้งกำลังกัตกิลด์และกองทัพ

ในจำนวนนั้นมีผู้ปลุกพลังที่อยู่แรงก์ B ขึ้นไปราวสามสิบคน
คนที่อยู่ในร้านกาแฟมีประมาณยี่สิบคน ที่เหลือคงกำลังพักผ่อน
อยู่ในโรงแรม

ผู้ปลุกพลังแรงก์ A คนที่สิบเอ็ดของเกาหลีใต้
คนที่สงสัยในตัวของคังอูจินนั้นมีอยู่มากมาย
และในจำนวนนั้นก็มีคนที่คุณหน้าคุณตากันอยู่ด้วย
หญิงสาวผมสั้นเดินตรงมาหาอูจิน
“ยินดีที่ได้พบ”

“เช่นกัน”

“พวกเราเคยเจอกันแล้วใช่ไหม”

“เมื่อไหร่”

“สถานีมหาวิทยาลัยแห่งชาติไซล ทางออกหมายเลข 6”

“...”

พอเห็นอูจินทำหน้าที่เหมือนจะถามว่าเธอกำลังพูดเรื่องบ้าอะไรอยู่
หญิงสาวผมสั้นก็ขมวดคิ้วก่อนจะแนะนำตัว

“ฉันอียอนฮี หัวหน้าทีมวิศกแดงแห่งกิลด์ฮวารัง”

น่าประหลาดใจที่อียอนฮีซึ่งเป็นตัวแทนกิลด์ฮวารังก็มาเข้าร่วมปฏิบัติการ
ครั้งนี้ด้วย

“อึม ยินดีที่ได้พบ”

หลังจากแนะนำตัวสั้น ๆ เรียบร้อย ร้อยโทชเวแฮซลก็นำเอกสาร
จำนวนหนึ่งมาส่งถึงมืออูจินพอดี ในนั้นมีข้อมูลต่าง ๆ ของต้นเจี้ยนระบุไว้
ไม่ว่าจะเป็นแผนที่ต้นเจี้ยนแบบคร่าว ๆ หรือข้อมูลมอนสเตอร์ที่ปรากฏ

“ขอบคุณครับ”

“ครับ ถ้าต้องการอะไรเพิ่มเติมแจ้งผมได้เลยนะครับ ส่วนห้องพัก
ในตึกนี้ คือห้องหมายเลข 502 ครับ”

อูจินรับบุญแจที่อีกฝ่ายยื่นให้ ก่อนจะแ้มดูเอกสารเล็กน้อยแล้ว
ม้วนมันเสียบเก็บไว้ที่กระเป๋ากางเกง

ก็คุ้มที่จะลองละนะ

หลังอุจิงเดินออกจากร้านกาแฟไป อียอนฮีที่ยืนอยู่ข้างๆ เขามาตลอดตั้งแต่เมื่อกี้กำหมัดจนมือสั่นระริก

“นี่มันเม็นหันหรือ”

อียอนฮีตัวสั่นเต็มด้วยความโกรธ สมาชิกทีมวิหคแดงจึงรีบเข้ามาทำให้เธอใจเย็นลง

“ใจเย็นก่อนนะครับ”

“เด็กเตี้ยนี่ไม่ค่อยมีหัวคิดกันเท่าไรหรือนะครับ พอเป็นผู้ปลูกพลังแรงก์ A คงคิดว่าตัวเองวิเศษวิโสมากละมังครับ”

“แหะๆ หัวหน้าที่มต้องอดทนหน่อยนะครับ ไม่ได้เจอพวกหยิ่งๆ แบบนั้นมานานแล้วนะครับเนี่ย”

อียอนฮียกมือขึ้นพัดใบหน้าที่ร้อนผ่าวของตัวเอง

“ฮู้...”

จากนั้นจึงหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาเลื่อนหารายชื่อ ‘พี่ชาย’ แล้วกดโทร.ออก

“ฮัลโล?”

“เรียกไอ้หมอนนั่นมาที่นี่ทำไม”

“พูดถึงไครนะ?”

“ไอ้สันดานเสียที่แข่งคิวเคลียร์ตันเจี้ยนครวนนั่นนะ”

“โฮ่ๆ คุณคงอุจิงนะหรือ คอยจับตาดูแล้วตีสนิทเข้าไว้นะ เพราะหมอนนั่นถูกขอให้เข้าร่วมปฏิบัติการนี้เป็นพิเศษเลยนะสิ”

“ก็ฉันไม่อยากสนิทด้วยนี่”

“อ้าว เธอเป็นอะไรอีกเนี่ย จับตาดูไว้ให้ดีเถอะนำว่าความสามารถเขาเป็นแบบไหน มีพลังระดับไหน มีนิสัยแปลกๆอะไรไหม”

“เฮ้อ ก็ไปสังคนอื่นสิ”

อิชังโฮ กิลด์มาสเตอร์แห่งฮวารัง พยายามควบคุมน้ำเสียงก่อนตอบเธอ

“นี่เป็นคำสั่งในฐานะกิลด์มาสเตอร์ของฮวารังไม่ใช่พี่ชายเธอนะ ไปรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับผู้ปลูกพลังคังอุจิงมาให้มากที่สุดซะ”

น้ำเสียงเคร่งขรึมจากปลายสายทำให้หน้าผากอียอนฮียับย่น
“งั้นฉันจะออกจากกิลด์ พยายามต่อไปแล้วกัน ไอ้พี่เวร วันๆเอาแต่
สั่งให้ทำเรื่องน่ารำคาญอยู่ได้”

“อ้าว ยอนฮี ไหงั่งล่ะ พี่นะ...”

ตัด

อียอนฮีกดตัดสายด้วยความหงุดหงิด ก่อนจะเดินขมวดคิ้วออกไป
ที่ประตูร้านกาแฟ

“เอ๊ะ? ไปไหนแล้วล่ะ”

คังอูจินคลาดสายตาไปเสียแล้ว อียอนฮีหันไปมองทหารที่มาด้วยกัน
กับเขาแล้วเอ่ยถาม

“คุณคังอูจินไปไหนแล้วเหรอคะ”

“เขาบอกว่าจะไปดูสถานที่จริงสักหน่อยนะคะ”

ไปต้นเจี้ยนที่ถึงอย่างไรก็แตกพรั่งนี้แน่ๆอยู่แล้วเหียนะ เขาทำแบบนั้น
ทำไมล่ะ

“ฉันขอใช้รถสักคันได้ไหมคะ”

“ครับ? ได้ครับ จะเตรียมให้เดี๋ยวนี้ครับ”

อียอนฮีขึ้นรถยนต์ของกองทัพคันหนึ่งที่จอดรออยู่หน้าโรงแรม แล้ว
มุ่งหน้าไปยังสถานีรถไฟออกหมายเลข 3

บนท้องถนนที่เงียบสงัดไม่มีรถแล่นผ่านเลยสักคัน ระหว่างทางมี
รถถังจอดประจำตำแหน่งอยู่ประปราย

ยิ่งเข้าใกล้สถานีรถไฟใต้ดินก็ยิ่งเห็นหึ่งเครื่องกีดขวางและรถถัง
จอดอยู่ตามจุดต่างๆ รวมถึงปืนกลมือที่จัดวางไว้ตามอาคาร จนกระทั่ง
ถึงแนวป้องกันที่ 1 ที่มีทหารหลายนายคอยเฝ้าระวัง

อียอนฮีลงจากรถตรงบริเวณแนวป้องกันที่หนึ่ง แล้วเดินเข้าไปถึง
ลิ้นชักซึ่งเป็นที่ตั้งของสถานีรถไฟใต้ดิน

อาคารสูงบริเวณนั้นถูกระเบิดรื้อถอนเพื่อทัศนวิสัยที่ดีขึ้น แต่ก็มี
ซากอาคารที่ยังไม่ถูกกำจัดกองอยู่เกลื่อนกลาดทำให้บริเวณนั้นดูละอะ
ไปหมด

แม้บริเวณโดยรอบจะได้รับผลกระทบจากระเบิด แต่ทางเข้าตันเจ็ยน์ ก็ได้รับการคุ้มกันเอาไว้อย่างสมบูรณ์ เมื่อมองตรงไปเบื้องหน้าก็เห็นคังจุนจิน ยืนอยู่หน้าประตูมิติสีสนลึกล้ำที่ถูกสร้างขึ้นมา

“เฮ้”

“อะไร”

อียอนฮีมีสีหน้าขุ่นเคืองทันทีที่ได้ยินคังจุนจินตอบกลับ ถึงตัวเธอเอง จะได้ยินคนอื่นตำหนิว่านิสัยเสียอยู่บ่อย ๆ ก็ตาม แต่พอได้มาเจอมนุษย์ ที่นิสัยเสียยิ่งกว่า ก็ทำให้รู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาจริง ๆ

“นายมาที่นี่ทำไม”

“จะมาตันเจ็ยน์ทำไมนั่นเธอ ก็มาเคลียร์นะสิ”

อียอนฮีตกใจกับคำพูดของจุนจิน

“บ้าซัด ๆ”

จุนจินฉีกยิ้ม

บ้าที่ไหนกัน การแบ่งปันสถานที่ที่จะช่วยเพิ่มค่าประสบการณ์และ ค่าผลงานมากมายแบบนี้ร่วมกับพวกทหารและผู้ปลูกพลังที่มีอยู่เต็มไปหมด จนถึงแนวป้องกันที่สามแบบนี้ต่างหากที่บ้า

อียอนฮีสัมผัสได้จากเสียงหัวเราะของจุนจินว่าอีกฝ่ายไม่ได้กำลังล้อเล่น เธอจึงขยับเข้าไปหา

“บะ...บ้าไปแล้วหรือ คนเดียวจะไปทำอะไรได้ อยากตายหรือไง ถ้าเข้าไป ประตูย้อนมิติก็ใช้ไม่ได้แล้วนะ”

จุนจินไม่คิดจะใช้มันอยู่แล้ว เพราะเขาจะใช้ติล้าย้อนกลับเปิดแนวกัน เขตแดนแล้วเดินออกมา ไม่ได้จะใช้ประตูย้อนมิติสักหน่อย

“เดี่ยวสิ ใช้สติคิดให้ดีนะ ต่อให้มีมอนสเตอร์วิ่งออกมาตอนนี้ ยังไง ปฏิบัติการร่วมกับพวกทหารก็ขวางพวกมันได้หมดอยู่แล้ว หรือว่านาย อยากทำแบบนั้น แบบว่าเสียสละเพื่อส่วนรวมนะหรือ เฮ้ย ๆ ตั้งสติเถอะ ถึงตายก็ไม่มีใครเขามารับรู้ด้วยหรอก”

ยายนี่พูดเรื่องเสียสละเพื่อส่วนรวมด้วยแฮะ

พวกมอนสเตอร์ก็ต้องมาสละชีวิตเพื่อฉัน

เมื่อเห็นอุจिनก้าวเท้าออกไปก้าวหนึ่ง อียอนฮีก็ยิ่งตกใจ
“นี่บ้าไปแล้วจริงๆ เหมอ ชีนนายเข้าไปเลยก็ตายแน่!”

“อา หนวกหูชะมัดยาดเลย”

อุจिनเอียงศีรษะหันไปมองใบหน้าซีดเผือดของอียอนฮี

“พวกปอดแตกก็อยู่แบบปอดแตกไปตลอดชีวิตเถอะ”

จากนั้นก็ก้าวขาออกไปให้ประตุมิติกลืนร่างเข้าไป ประตุมิติพลัน
เปล่งแสงสว่างวาบแล้วกระเพื่อมไหวไปมา

หากครบสามสิบวินาทีเมื่อไร มันก็จะหายไปเมื่อนั้น

“อ้ากกกกk ไอ้บ้าเอ๊ย!”

อียอนฮีตะโกนด่าด้วยความโมโห

“อ่า ไอ้เวรเอ๊ย หมอนี่มันโหดจิตซัดๆ”

เธอเพิ่งเคยเจอคนที่สร้างความประทับใจได้รุนแรงขนาดนี้ทั้งที่เพิ่ง
เผชิญหน้ากันไม่กี่นาทีเป็นครั้งแรกในชีวิต รอยยิ้มเยาะหยันที่อีกฝ่าย
ทิ้งท้ายเอาไว้ฝังแน่นอยู่ในสมองของอียอนฮี

ใช้สติคิดอย่างมีเหตุผลเอาไว้ อียอนฮี อย่ามาของชีนงายๆ ที่นี้

“ไอ้บ้าเอ๊ย อ่า น่าจะถูกกระสุนเจาะกบาลตายไปซะ”

ประตุมิติกำลังจะหายไป หัววินาที ลีวินาที สามวินาที

“ไอ้เวรเอ๊ย”

อียอนฮีเหวี่ยงตัวเองเข้าไปยังประตุมิติ

ทันทีที่ก้าวออกมาจากประตุมิติ อุจिनก็สังเกตเห็นรอบๆ อย่างระแວดระวัง

รายงานระบุว่าทีมที่สามซึ่งเป็นทีมสุดท้ายรีบร้อนหนีออกจากประตุมิติ
ขณะถูกไล่ล่า บางทีซากมอนสเตอร์ที่มองเห็นได้ประปรายเหล่านั้นอาจเป็น
ร่องรอยการดิ้นรนของพวกเขา

แกรก!

และเมื่อเห็นพวกก็อบลินซ่อนตัวอยู่ระหว่างกองฟุ่มไม้ อุจिनจึงรีบเรียก
หอกกระตุกออกมา

ฉีก

หอกกระดุกที่ขีว้างออกไปปลิดชีพก็อบลินทั้งสามตัวในคราวเดียว อุจินมองไปรอบ ๆ พร้อมแผ่จิตสัมผัสออกไปตรวจสอบบริเวณใกล้เคียง แต่ก็ไม่พบสิ่งมีชีวิตอื่นใดอีก

ดูเหมือนว่าเหล่านักล่าระดับสูงคงจะล่าถอยไปก่อน แล้วทั้งพวก ก็อบลินไว้เป็นพลลาดตระเวน

ซاکมอนสเตอร์ที่กระจัดกระจายอยู่บริเวณนี้ ส่วนใหญ่เป็นพวก ก็อบลินและโทรลล์อีกสองตน

ดูจากที่ไม่สามารถนำร่างของโทรลล์ซึ่งทำเงินได้มากพอสมควรออกไป ด้วย แสดงว่าพวกเขาคงถอนกำลังออกไปอย่างเร่งด่วนจริงๆ

“หึมสุดท้ายเป็นพวกภูมี่ปุ่นใช่ไหมนะ”

อุจินคลำหาเอกสารที่ม้วนเหน็บเอาไว้ในกระเป๋าทางเกงแต่กลับพบว่ามันหายไปแล้ว พอล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าก็ไม่เจอโทรศัพท์มือถือของตัวเองเช่นกัน

“โอ๊ะ เอาของจากภายนอกเข้ามาไม่ได้สินะ”

สาเหตุที่เสื้อผ้าของอุจินไม่ได้หายไปด้วย เป็นเพราะมันทำขึ้นจากวัสดุที่นำออกมาจากดินเจี้ยน

ส่วนใหญ่เหล่าผู้ปลุกพลังที่เข้าดินเจี้ยนระดับสูงจะสวมเครื่องแต่งกายที่ทำจากวัสดุซึ่งมีอยู่ในดินเจี้ยนกันเป็นปกติอยู่แล้ว

มิน่าล่ะ มินชานถึงได้สั่งซื้อเสื้อผ้าพวกนี้มาให้เข้ากับของกุหลายต่อหลายชุด...เห็นอีกฝ่ายจัดการดูแลกระทั่งเรื่องเล็กน้อยอย่างนี้ ก็อดคิดขึ้นมาไม่ได้ว่าสมกับเป็นบุคลากรมากความสามารถจริง ๆ

ฟูบ!

ขณะที่ประตุมิติกำลังจะหายไป มันได้คายมนุษย์ออกมาคนหนึ่งก่อน แสงสุดท้ายจะดับลง

อียอนฮีที่กระโดดออกมาจากประตุมิติตะโกนอย่างกริ้วกราดใส่เขา

“อ๊ะ! เวรเอ๊ย ก่อเรื่องอีกแล้วสินะ!”

เมื่อเห็นการปรากฏตัวของอียอนฮี คิ้วของอุจินก็ขมวดเข้าหากัน

“อะไรของเธอเนี่ย”

“อะไรเหรอ อะไรนั่นเหรอ เพราะนายแท้ๆเลยไอ้เวร! ฉันถึงเข้ามาด้วยเนี่ย ทำไมต้องหาเรื่องใส่ตัวด้วยล่ะ”

“...”

“แม่งเอ๊ย อยากตายก็ตายไปคนเดียวสิวะ ทำไมต้องแสหาเรื่อง ทำไมต้องมาทำตัวบ๊าบอต่อหน้าฉันด้วย”

“ยายนี่ทำอะไรบ้าง”

ใครบอกให้หล่อนเข้ามาไม่ทราบ ตัวเองเข้ามาเองแท้ๆ

อุจिनละลายจากอียอนฮีแล้วก้าวเดินออกไป เธอจึงรีบคว้าไหล่เขาไว้ทันที

“ไอ้เจ้าบ้า คิดจะไปไหนคนเดียววะ ฉันจะอยู่แนวหน้าเอง แกเป็นนักเวทก็ไปทำหน้าที่ซัพพอร์ตซะไป”

“...”

อุจिनเลื่อนสายตาไปมองมือของยอนฮีที่จับอยู่บนไหล่ของตัวเอง นานแล้วเหมือนกันนะเนี่ย ที่มีคนกล้ามาแตะต้องตัวเขาโดยไม่ได้รับอนุญาต!

อุจินหันกลับไปมองอียอนฮี

“อยากตายหรือไง”

“อะ ว่างั้นละ”

อุจินหันกลับมาทั้งตัวแล้วจ้องอียอนฮีตรงๆ

เพียะ!

อุจินตบหน้าอียอนฮี

แก้มของเธอกลายเป็นสีแดงหลังถูกตบผาดหนึ่งโดยไม่มีจังหวะให้หลบด้วยซ้ำ

ความสับสนเกิดขึ้นชั่วครู่ ตามมาด้วยความรู้สึกเหลือเชื่อ ปฏิกริยาต่อจากนั้นเกิดขึ้นพร้อมความโกรธที่พลุ่งพล่านอย่างรุนแรง

“ไอ้สารเลว!”

แหวนที่เธอสวมอยู่เปลี่ยนสภาพเป็นดาบก่อนจะพุ่งออกไป ทว่าอุจินเรียกไม้เท้าเหล็กล้าออกมาขวางเอาไว้ได้พอดี

จากนั้นก็เตะเข้าที่หน้าแข้งของเธอเต็มแรง

“อ้ากกกก!”

หญิงสาวส่งเสียงกรีดร้องเพราะกระดูกแตกกร้าว เธอยังไม่ทันได้ทรุดลงกับพื้น ร่างกายก็พลันลอยขึ้นอย่างไม่ทันตั้งตัว

อุจินกำรอบคอของเธอไว้ก่อนจะตบหน้าอีกฉลาด
ปึก!

เสียงกระแทกดังขึ้นพร้อมร่างของหญิงสาวร่วงลงไปกองกับพื้น

“อึก แก ไอ้...”

อุจินกระโจนขึ้นกลางอากาศแล้วปักไม้เท้าเหล็กกล้ำลงบนพื้นเฉียดปลายจมูกของเธอไปเล็กน้อย

“ลองพูดอีกลี”

“...”

“ถ้าเธออยากเป็นดูลาฮาน² หัวขาดนั่นล่ะก็”

“แก...”

อียอนฮีได้แต่เข่นเขี้ยวเคี้ยวฟันพลางส่งเสียงคำรามในลำคออย่างขัดใจ เธอไม่อาจเปล่งเสียงออกไปได้ ดูจากแววตาของอุจินแล้ว ก็รับรู้ได้ทันทีว่าอีกฝ่ายไม่ได้ล้อเล่นแต่อย่างใด

ไอ้คนโง่เง่า ไอ้สารเลว กล้าตบผู้หญิงแบบนี้ได้ยังไง

กล้ามาตบฉันนี่เนี่ยนะ

ฉัน อียอนฮีคนนี้นี่เนี่ยนะ

สาบานเลยว่านี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เธอถูกผู้ชายลงไม้ลงมือ แม้จะเคยได้รับบาดเจ็บสาหัสจากมอนสเตอร์จนปางตาย แต่ไม่นึกเลยว่าจะถูกคนด้วยกันทำร้ายแบบนี้

“ฉันเกลียดผู้หญิงอย่างเธอที่สุด”

“...”

---

² ตำนานของชาวโอริชเล่ากันว่าดูลาฮานสวมชุดสีดำ มีขาหัวศีรษะ มือซ้ายจับบังเหียนบังคับม้าเทียมรถลากที่ทำจากกระดูกคนตาย หรืออีกลักษณะหนึ่งคือร่างไร้ศีรษะบนหลังม้าสีดำตัวใหญ่ ว่ากันว่าถ้าดูลาฮานไปที่บ้านใครบ้านนั้นจะต้องมีคนตาย

อุจินเรียกหอกกระดุกออกมาแล้วปักลงบนพื้นห่างจากหญิงสาวเพียงเล็กน้อย บรรยากาศน่าขนลุกนั้นทำให้อียอนฮีรู้สึกเย็นวาบไปทั้งแผ่นหลัง

“ความผิดของตัวเองแท้ๆ เอาแต่โทษคนอื่นอยู่ได้”

ใครบอกให้เธอเข้ามาในดันเจี้ยนไม่ทราบ กระโดดเข้ามาเองแท้ๆ แล้วยังมาโทษว่าเป็นความผิดของคนอื่นเนี่ยนะ ใครจะปล่อยให้มาเกาะแข้งเกาะขาแย่งค่าประสบการณ์ไปตามใจชอบกันล่ะ...

“ถ้าตายเพราะตัวเองอ่อนแอ ก็คงจะโทษว่าเป็นความผิดของคนที่ปกป้องไม่ได้สินะ”

“...”

หอกกระดุกที่อุจินเรียกออกมาอันที่สองปักลงบนพื้นฝั่งตรงข้ามหญิงสาว

“จิตวิญญาณอันชั่วร้ายคงสิ้นใจเพราะฉันที่ส่งกลิ่นน่าเหม็นสินะ”

“...”

อุจินถอยออกไปก้าวหนึ่ง

“ถ้าอยากตายก็ตามมา ถ้าอยากรอดก็อยู่นิ่งๆ ะ ตอนกลับออกไปฉันจะพาเธอไปด้วยก็แล้วกัน”

“เฮ้...”

พูดอะไรไม่ออกเลย

อียอนฮีก็ตรึมฝีปากแน่น

ฉันแพ้เธอ นี่ฉันแพ้มันอย่างนั้นเธอ!

น่าสมเพชสินดี!

อุจินมองดูหญิงสาวตรงหน้าส่งเสียงคำรามเหมือนสัตว์ร้ายที่ถูกใส่ตะกร้อครอบปากแล้วเสะเย้มออกมา

ใช่ว่าเขาฆ่าเธอไม่ได้ เขาแค่ไม่อยากเพิ่มผู้หญิงอย่างยาวนานเข้ามาในคอลเล็กชันวิญญาณอาฆาตของตัวเองก็เท่านั้น

ก่อนกระดุกคล้ายซี่โครงขนาดยักษ์แผ่ขยายออกจากหอกกระดุกที่ปักอยู่บนพื้นทั้งสองฝั่ง แปรสภาพเป็นคุกักขังหญิงสาวเอาไว้

อุจินหันหลังให้เธอแล้วเดินจากไป

“หน้อย ไอ้บ้าเอ๊ย! ตัวคนเดียวจะไปทำอะไรได้! นี่มันดันเจี้ยนระดับ 6 ดาวนะ!”

อียอนฮีตะโกนไล่หลังไปราวกับพยายามดิ้นรนสุดชีวิต อูจินยื่นมือออกมาคล้ายตอบกลับคำพูดของเธอ พร้อมพลังเวทจำนวนหนึ่งพุ่งปราดออกไป

ซากของพวกที่อบลินที่เคลื่อนกลาดอยู่แถวนี้ระเบิดออก กลายเป็นกองทัพอากาศกระดูกที่ถูกอัญเชิญออกมา

เหล่าโครงกระดูกส่งเสียงร้องแปลกประหลาดชวนขนหัวลุกเดินโคลงเคลงตามหลังอูจิน

“ยายบ้า ว่าใครตัวคนเดียวไม่ทราบ”

“...”

อา คังอูจิน ซอฟต์ลงไปเยอะเลยนะเนี่ย
ทั้งที่เมื่อก่อนผู้หญิงพรรคนั้นไม่มีทางแม้แต่จะได้ชูคอต่อหน้าเขา
แท้ ๆ

ไม่ว่าจะเป็นอัศวินพันธมิตร กษัตริย์ หรือจะเป็นนักบุญหญิง ก็ไม่มีใครกล้าเงยหน้าขึ้นมามองเขาด้วยซ้ำ

“ไอ้เจ้าของกู วันหยุดแบบนี้คงพักผ่อนสบายใจเจ็บเลยละสิ อา...
เจ้าหมอนั้น ซักย่ะขึ้นมาแล้วสิ”

วันนี้ตำแหน่งของซองกูที่ว่างไปนั้นใหญ่เกินกว่าจะหาใครมาแทนได้
ต้องเป็นคนที่มิจิตวิญญาณใสสะอาด มีภาพลักษณ์อบอุ่น และมีค่า
พอที่จะเป็นคู่หูเคียงบ่าเคียงไหล่สิ...

อูจินนำพาเหล่าโครงกระดูกมุ่งหน้าไปยังป่า

การเคลื่อนขบวนเป็นกลุ่มใหญ่จะทิ้งร่องรอยไว้ หากอยู่ในถิ่นศัตรู การเคลื่อนไหวอย่างระมัดระวังไปพร้อมกับลร่องรอยนั้นถือเป็นทักษะที่พึงมี

การเคลื่อนไหวอย่างระมัดระวังและต้องคอยกลบเกลื่อนกลิ่นอายของสัตว์กินพืช เรียกว่าสัญชาตญาณในการเอาตัวรอด ส่วนการเคลื่อนไหวอันเบาบางเพื่อไล่ตามร่องรอยของเหยื่ออันเลือกรางนั้นเป็นสัญชาตญาณ

ในการล่าของสัตว์กินเนื้อ

โทรลล์สองตนเคลื่อนไหวตามรอยเท้าที่ปรากฏอยู่ทั่วบริเวณ ร่องรอย
นั้นนำพวกมันมาถึงถ้ำขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง

กลิ่นอายของเป้าหมายที่กระจายตลบอบอวล

ผู้บุกรุกอยู่ตรงหน้านี้เอง เหยื่อของพวกมัน

โทรลล์ทั้งสองตนก้าวเท้าเข้าไป เมื่อเข้ามาด้านในถ้ำที่มีตสลับ สิ่ง
พวกมันเห็นคือมนุษย์คนหนึ่งกำลังก่อกองไฟย่างเนื้อกินอยู่

และในความมืดมิดที่อยู่ลึกเข้าไปภายในถ้ำนั้น ปรากฏจุดสีแดง
เหมือนดวงตาของหมาป่าเรียงรายอยู่เต็มไปหมด

“ไอ้ะ มาอีกแล้วแฮะ เด็ก ๆ รับประทานหน่อย”

พีบ

ทั้งถ้ำสว่างขึ้นด้วยเวทมนตร์สารพัดอย่างซึ่งถูกร่ายออกมาจับปล้น
เผยให้เห็นเหล่านักเวทโครงกระดูกที่ดวงตาเรืองแสงสีแดงฉาน พวกโทรลล์
มีโอกาสมไม่ถึงสามวินาทีด้วยซ้ำที่จะมองดูเหล่าโครงกระดูกหลายสิบตนนั้น

ตูมมมม

เวทมนตร์ระเบิดออกมาฉีกร่างของพวกโทรลล์ออกเป็นชิ้น ๆ จนลอย
ออกไปนอกถ้ำ

ลืมไปสนิทเลยว่าควรจะมีใครสักคนจัดการร่องรอยพวกนั้น ใคร
สักคนที่ไม่ได้นึกถึงตั้งแต่ต้น

“บีบี ไปเก็บวัตถุดิบ”

“ฮีม สั่งให้ทำอะไรแบบนี้ก็แล้ว บอกว่าให้รีบ ๆ เรียกทลซเวออกมา
สักที่ได้แล้วไง”

“หน้อยแน่ รีบไปเก็บมาเร็ว ๆ เลย เดียวพวกมันก็ตายซะก่อนหรอก”

บีบีที่กลับคืนร่างเด็กผู้หญิงทำแก้มพอง ก่อนจะก้าวฉับ ๆ ออกไป
นอกถ้ำ

พวกโทรลล์มองปีศาจตัวน้อยใช้ขวดรองเลือดจากร่างของพวกมัน
ที่ใกล้หมดลมหายใจ

“ฮือ ๆ เจ็บมากเลยใช้ม้่า ໄວ້ໄຂ້ໄປເພືະ ຯນາຍທ່ານຄົນໃຫ້ໃນຝ່ນນ້າ”

ขณะที่สติกำลังค่อยๆ เลื่อนหาย ภาพมนุษย์โยนกระดุกในมือทิ้งไป แล้วลุกขึ้นยืนบิดขี้เกียจได้ปรากฏสู่สายตาของพวกเขา

“อืม ท้องก็อืดแล้ว ออกไปลุยเก็บเลเวลเพิ่มกันอีกดีไหม”

สัญญาตาณแห่งการเช่าของนักร้องที่ถูกลดปล่อยออกมา อาบย้อมทั่วผืนป่าให้เต็มไปด้วยความบ้าคลั่ง

โซกกกก!

โอเกอร์

หายาพิษสายหนึ่งของเผ่ายักษ์

นักร้องที่อยู่ในระดับสูงสุดของป่า แค่ได้ยินเสียงดังกังของมัน ประชากรสิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ในป่าก็พากันหนีไปให้ไกล แต่ถ้าหากบังเอิญได้เผชิญหน้าล่ะก็ คงไม่มีแม้แต่ความกล้าที่จะถอยหนีกันเลยทีเดียว

โอเกอร์

ขณะนี้ฝูงของอะไรบางอย่างกำลังไล่ล่านักร้องแห่งป่าที่ว่ามันอย่างอีกทีก็ครึกโครม

เหล่าทหารโครกกระดุกวิ่งกรูกันไปอย่างรวดเร็ว ถ้าหากพบก็อบลินและโคบอลต์เข้าเมื่อไร พวกมันก็จะจัดการเชือดทิ้งทั้งหมด

ด้านหลังของพวกเขาที่คอยจัดการเปิดทางให้อยู่ นั่น คืออุจจาระที่กำลังวิ่งตามมาโดยมีบีบีเกาะอยู่บนหัว

และด้านหลังเขายังมีนักเวทโครกกระดุกสวมเสื้อคลุมสีดำวิ่งตามมาด้วย

ดูเหมือนว่ากลุ่มทหารโครกกระดุกที่ล่องหน้าไปก่อนจะปะทะเข้ากับโอเกอร์แล้ว เขาถึงได้ยินเสียงดังอีกทีก็ครึกโครม กระทั่งพ้นจากเส้นทางในป่าอันหนาทึบ ภาพของโอเกอร์ก็ปรากฏเข้ามาในทัศนวิสัยที่เปิดโล่งทันที

โอเกอร์

ความสูงเกินสี่เมตร เครื่องแต่งกายแบบยุคดึกดำบรรพ์ปกปิดเพียงอวัยวะเพศของมันเอาไว้อย่างหมิ่นเหม่

การที่พวกมันใช้หัวล้านๆ อันแข็งแกร่งโขกกระแทกนั้นนับว่าอันตราย

ไม่น้อย แต่แค่สองมืออันเปี่ยมด้วยพลังกำลังก็ถือเป็นอาวุธสังหารที่สมเป็น
ทนายทของยักษ์แล้ว

ถ้าคว้าก้อนหิน มันจะกลายเป็นเครื่องยิงหิน และถ้าคว้าต้นไม้ สิ่งนั้น
ก็จะกลายเป็นไม้กระบองขนาดยักษ์ไปโดยปริยาย

นักร้องแห่งพงไพรผู้เหี้ยมโหด

“ในที่สุดก็เจอตัวสักที!”

มอนสเตอร์ลูกรักที่ให้ทั้งค่าประสบการณ์และพอยต์ผลงานที่สูง
แถมยังคายบลัดสโตนขนาดใหญ่ออกมาให้ด้วย

โฮกกกก!

เสียงตะโกนอันดุร้ายของนักร้องดังก้อง

ความน่าสะพรึงกลัวของโอเกอร์ไม่ได้ทำให้เหล่าทหารโครงกระดุก
หยุดเท่า

เพราะพวกมันคือเหล่าผู้มรณาที่ลึ้มเลือนความหวาดกลัวไปจนหมดสิ้น
ทว่าแค่ฝ่ามือที่เคลื่อนไหวอย่างป่าเถื่อนของพวกโอเกอร์ ก็มีพลัง
มากพอจะทำลายเหล่าทหารโครงกระดุกให้สลายไปได้แล้ว

แม้อูจินไม่มีเสียงสูงสามชั้นเหมือนอย่างโอเกอร์ แต่เขาก็มีวิธีรับมือ
กับร่างกายสูงใหญ่นั้นอยู่แล้ว

“ทลซเว”

สิ้นเสียงตะโกนเรียกของอูจิน ทลซเว ขำรับใช้ของเขาก็ปรากฏตัว
รอบก้อนแสงขนาดเท่ากำปั้น มีละอองแสงราวกับหิ่งห้อยลอยวนเวียน
ประหนึ่งดาวบริวาร

แสงนั้นย่อขยายขนาดสลับไปมา ดูมีชีวิตชีวาราวกับหัวใจสัตว์ที่กำลัง
เต้นตึกตัก

ก่อนจะแทรกซึมเข้าสู่ผืนดิน

ครึนนน

พื้นใต้ฝ่าเท้าสั่นสะเทือนพร้อมกองดินค่อย ๆ ก่อตัวสูงขึ้น ส่วนหัว
ปรากฏออกมาเป็นอย่างแรก ตามด้วยแขนขาและเสียงคำรามลั่น

โฮกกกก

บีบีกระโดดขึ้นไปบนหัวของโกเลมที่ร่างกายสร้างมาจากดินเหนียว
ทลซเว

“เจ้าหนูทลซเว!”

หัวของเจ้าโกเลมเป็นตำแหน่งที่บีบีชื่นชอบที่สุด

“เหยียบให้มิดเลย!”

“เจ้าหนูทลซเว โก! โก!”

ทลซเวพุ่งออกไปทันทีเมื่อได้ยินคำสั่งจากอูจิน มันตัวสูงกว่าโอเกอร์
ประมาณหนึ่งเมตร

ตึง ตึง!

ทุกอย่างก้าวของทลซเวทำให้วัชพืชและก้อนหินจากกองดินที่ประกอบ
ขึ้นมาเป็นร่างกายของมันร่วงหล่นไปตามทาง

ตูม!

กำปั้นของทลซเวเหวี่ยงเข้าไปใส่ใบหน้าของโอเกอร์เต็มแรง แต่โกเลม
เลเวล 1 ก็ยังอ่อนแอเกินกว่าจะสร้างการโจมตีที่รุนแรงจนถึงแก่ชีวิตได้

แต่การโจมตีนั้นก็เพียงพอจะทำให้โอเกอร์หันเหความสนใจไปจดจ่อ
อยู่ที่ทลซเวได้

“ย้ายกกก!”

อูจินที่ขึ้นไปอยู่บนหลังทลซเวกระโจนออกมาพร้อมอาวุธของนักรบ
ที่เปลี่ยนรูปร่างเป็นค้อน

โฮก?

โอเกอร์ที่ถูกร่างกายใหญ่โตของทลซเวกดรัดอยู่นั้นส่งเสียงร้อง
ประหลาดออกมา จังหวะนั้นค้อนในมืออูจินก็เหวี่ยงเข้าไปใส่กลางกระหม่อม
ของมันพอดี

อูจินกระโดดลงสู่พื้นขณะมองโอเกอร์ที่กำลังโศกจากแรงกระแทก
เขาเหวี่ยงค้อนขึ้นพาดบ่า ก่อนจะถอยไปด้านหลังเพื่อเว้นระยะ

“ทลซเว จับให้แน่นๆ นะ ฉันจะซัดมันอีกรอบ”

“นายท่านออกแรงหน่อยสิเมี้ยว เอาให้จอดในทีเดียวเลยเมี้ยว”

“ฮึบบบบ”

อุจิ้นพุ่งตัวขึ้นไปบนหลังของทลซเวที่โน้มลงด้วยความเร็วประจวบ
แทนกระโดดรุ่นใหม่ แล้วทะยานไปข้างหน้า

คือนในเมื่ออุจิ้นที่ลอยอยู่กลางอากาศพุ่งลงมากระแทกกลางกระหม่อม
ของโอเกอร์ที่อยู่ในสภาพมึนงงอีกครั้ง

เบรียะ!

เสียงกะโหลกแตกร้าวดังขึ้นพร้อมร่างโอเกอร์ที่โง่งน

หนังของมันหนามากเสียจนอาวุธแหลมคมอย่างตีกียังเจาะไม่เข้า
ระดับความทนทานของมันในตอนนี้อย่างไรก็ตามแม้แต่เวทมนตร์ของนักเวทโครงกระดุก
ก็ยังอยู่ในระดับแค่ทำให้ระคายผิวเท่านั้น

ในตอนนี้อย่างไรก็ตามจะเป็นทหารหรือนักเวทโครงกระดุกก็สร้างความเสียหาย
แก่อเกอร์ไม่ได้ทั้งสิ้น หากอุจิ้นไม่ใช่คลาสคู่ขนานละก็คงจัดการมันลำบากแน่

“บีบี ออกไปเฝ้าระวังรอบๆ นี้กับทลซเว”

“รับทราบแล้วเมี้ยว เจ้าหนูทลซเว ไปเดินเล่นกันเถอะเมี้ยว”

“ทำไมเอาแต่เรียก ‘เจ้าหนูทลซเว’ มาตั้งแต่เมื่อกี้แล้วล่ะ เจ้าก้อนหิน
ที่น่ารักของฉัน...อา ตอนนี้อย่างไรก็ตามต้องเป็นก้อนดินหรือเปล่านะ”

“ข้าดูมาจากโทรทัศน์นะเมี้ยว ถ้าเห็นอะไรที่น่ารักๆ เขาให้เติมคำว่า
‘เจ้าหนู’ ตอนเรียกนะเมี้ยว”

“เหอะๆ ทำเด็กเสียคนหมดแล้วละมั้ง ดูอะไรมาละนั่น”

“ไวรัลชาวดาวพฤษ์เมี้ยว นายท่านก็มาดูด้วยกันสิเมี้ยว ดูแล้ว
ข้าได้เรียนรู้เกี่ยวกับมนุษย์โลกเยอะแยะเลยนะเมี้ยว”

“คราวหน้าก็แล้วกัน ตอนนี้อย่างไรก็ตามรีบไปสำรวจรอบๆ นี้เถอะ”

“เจ้าหนูทลซเว ลุยกันเลยยย!”

อุจิ้นหันร่างโอเกอร์แล้วรวบรวมส่วนต่างๆ ที่ใช้เป็นวัตถุดิบสำหรับ
ทำอาร์คานัมได้

อันที่จริงก็ไม่ใช่งานยากอะไร จะให้บีบีทำก็ได้ แต่การแยกส่วน
มอนสเตอร์นี้อุจิ้นต้องเป็นคนทำเองทั้งหมด

“อา ไม่น่าให้วันหยุดเจ้าของกูเลย”

ในตอนนี้อย่างไรก็ตามกำลังบ่นพึมพำขณะจัดการแยกชิ้นส่วนของโอเกอร์

เสริจลิน

“นะ...นายท่าน สงสัยท่านต้องรีบมาสักหน่อยแล้วเมีย”

“ทำไมเหรอ”

อุจินเก็บวัตถุดิบที่รวบรวมมาทั้งหมดใส่ในช่องเก็บของ ก่อนจะเดินตามเสียงของบีบีที่ตะโกนเรียกอย่างร้อนรน จนมาถึงส่วนท้ายสุดของป่า

“เฮ้?”

ป่าถูกตัดขาด แผ่นดินตรงหน้าถูกแยกออกจากกัน

แผ่นดินเคลื่อนเพราะแผ่นดินไหว? หุบเขา? หน้าผา?

เมื่อมองลงไปด้านล่างก็พบว่านี่คือหุบเหวที่ลึกจนไม่เห็นกันข้าง ส่วนด้านหน้าก็มีหน้าผาสูงชันตั้งตระหง่าน

หน้าผานั้นสูงกว่าตำแหน่งที่เขายืนอยู่ราวสามร้อยเมตร

อุจินหันมองทั้งซ้ายและขวา พบว่าหุบเหวนั้นเชื่อมต่อกันเป็นวงกลม โดยมีระยะห่างคงที่ ราวกับคูเมืองที่กีดขวางกองทัพศัตรูอย่างไรอย่างนั้น

ไม่ว่าจะเดินเลาะผาไปไกลสักแค่ไหน ก็ไม่เห็นทางที่จะข้ามไปยังแผ่นดินอีกฝั่งที่อยู่ตรงหน้าได้เลย

หน้าผาสูงประหนึ่งเสาที่โผล่ขึ้นมากลางผืนดินหน้าตาเหมือนโดนัทนั้น มีระยะห่างจากจุดที่เขาอยู่ราวสองร้อยเมตร

จากความทรงจำของอุจิน เขาเคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับภูมิประเทศที่คล้ายๆ กันนี้มาบ้าง

“ที่ราบสูงทาร์ส”

สี่หน้าอุจินเคร่งเครียดขึ้น

ที่แห่งนั้นมีอีกชื่อหนึ่ง

“วิหารยักษ์”

สายตาของอุจินทอดมองไปยังดินแดนหลังหุบผาสูงชันนั้น

อูจินเตรียมพร้อมรับมือกับการรุกราน
ของทรานี้อย่างยั่งยืนแข็ง
บุกทะลุยันดั้นอย่างบ้าคลั่งเพื่ออัปเลเวลให้เร็วที่สุด
และมองหาพวกพ้องที่พึ่งพาได้
เพื่อประกาศศักดาของกษัตริย์แห่งอาร์ดิล
กว่าก่อนที่แผนการของเขาจะเป็นรูปเป็นร่าง
การปรากฏตัวของนิกบุญหญิง **เมอร์ดี** ผู้มาจากดาวอาร์เฟน
ก็ทำให้ทั่วโลกปั่นป่วนเพราะพลังรักษาที่ยิ่งกว่าปาฏิหาริย์
ไม่ว่าเมอร์ดีจะมีจุดประสงค์อะไร
หากอยากรู้ก็แค่ไปถามต่อหน้า
อูจินคิดเช่นนั้น โดยไม่รู้เลยว่า การไปเยือนสหรัฐอเมริกากครั้งนี้
จะทำให้เขาพบเจอกับความวุ่นวายที่คาดไม่ถึง!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-7033-1

9 786161 870331

495 บาท